

ligt, naar en saadan Forhandling drives — ud fra at stille sine Forbringere maaskee temmelig høit, idet vi fordrede det, som vi troede strengt kunde være Kongerigets Ret; vi meente, at vi ikke behøvede at udrede noget Bidrag til de blandede Udgifter, vi meente, at det kunde være passende, at der tilbødes Vestindien et særligt Bidrag fra Fællesmonarkiet, og deraf var den naturlige Følge, at de Ministre, der repræsenterer de fælles Anliggender, ogsaa, om jeg saa maa sige, bleve drevne over i en, efter min Mening, noget eenfaldig Stilling, saa at de fra deres Side forlangte, at Kongeriget, istedetfor at faae Noget, skulde udrede 75,000 Rbd. Udvalget fastholdt da ikke sit oprindelige Forslag, det tog Sagen paany under Overveelse og ændrede det saaledes, at man gjorde et betydeligt Skridt hen til den Anskuelse, som var fremsat fra Regjeringens Side. Efter at have gjort dette, har Ministeren her erklæret os, at han anseer det for rigtigst og bedst for hele denne Sags Ordning, at dette Lovforslag fremmes og overføres til Landstinget, og jeg troer altsaa, at det dog i Birkeligheden maa siges, at Udvalget har fuldbyrdet sit Hverv, idet det har tilveiebragt et Forslag, som af Ministeriet anerkjendes for at være et brugbart Grundlag til denne Sags videre Ordning. Det forekommer mig derfor, at man dog nu ikke skulde kaste dette Grundlag overende; man kunde maaskee ønske, at Ministeriet var optraadt paa en mere activ, en mere virksom Maade, at det, saa at sige, havde gjort vort Forslag til sit; men, naar man erindrer de særegne Vanskeligheder, som disse Sagers Behandling er undergivet, og naar man erindrer, at disse Sager til Sidst, hvis der ikke tilveiebringes Samstemning, komme til det Geheimstatsraad, der da har den dømmende Afgjørelse mellem de stridende Interesser, saa haaber jeg, man vil erkende, at det er ret naturligt, at Regjeringen ønsker en foregaaende Forhandling mellem vedkommende Parter uden med Bestemthed at binde sig til den ene eller den anden Side. Under disse Forhold maa det være os nok, at det er anerkjendt af Regjeringen, at Forslaget er et brugbart Grundlag til Spørgsmaalets Ordning, og naar vi

have tilveiebragt det, have vi fuldbyrdet den Pligt, som paahviler os. Jeg maa altsaa derfor indstændig tilraade Thinget at gaae ind paa det Forslag, der er stillet af Udvalgets Fleertal.

Sienroth: Den ærede Rigsdagsmand, som nylig satte sig, begyndte sit Foredrag med, at jeg aldeles ingen Grunde havde angivet for min Mening, og at han derfor ikke kunde gjendrive den, samt at jeg havde fremført mine Uttringer med en vis Hoffærdighed eller hvad det var, han sagde. Jeg maa dertil bemærke, at det er en grumme nem Maade at slippe at svare paa Betragtninger, som Tiden vil vise ere anførte, men som man ikke har noget at sige til. Jeg har netop viist, at Grundlovens og Coloniallovens Forrifter medføre, at den Deling, som det høitærede Udvalg med den ærede Rigsdagsmand i Spidsen er kommet til, ikke er grundet paa vore Forfatningsforhold; det har jeg beviist og givet Grunde for, men det har den ærede Rigsdagsmand ikke sagt et Ord om, ligesom den ærede Minister heller ikke vilde gaae ind derpaa; men han berørte det dog. Det vilde nu være temmelig vidløftigt, naar jeg skulde gjentage det altsammen; men jeg bliver dog maaskee nødt til at gjentage Noget af det. Den ærede Rigsdagsmand maa da lægge Mærke til, at alle vestindiske Sager efter Colonialloven og efter vor Grundlov undergaae en ganske anden Behandlingsmaade, end Sagerne her hjemme; thi det er grundlovmæssigt, at de først skulle forelægges Colonialtraadet (Monrad: Det er lovmæssigt, men ikke grundlovmæssigt.) Jeg har viist, at vor Grundlov aldrig er udvidet til Vestindien, og ikke kan vedrøre Vestindien, uden forsaavidt den Control angaaer, som vi her hjemme have med Lovgivningen, og det er dog et Argument, som jeg antager ikke er blevet modsagt. Dernæst har jeg sagt og viist, at, da der er en Colonialbestyrelse og et Colonialtraad, saa er derved betirkt, at det Tilfyn, vi have, kun angaaer vore egne Interesser, men ikke de coloniale Interesser, hvorfor Colonierne selv sørge, men det har den ærede Rigsdagsmand heller ikke gjendrevet (Monrad: Det er ikke grundlovmæssigt.); det